

Selmeczi Sára: Megfázik egy kicsit

Nem fehér a karácsony, de a gyep ugyanolyan szépen ropog a talpunk alatt, mint a hó, ahogy tétován, csillogó szemmel lépkedünk rajta. A holdfény, mint a zseblámpa, ami már készül feladni, bevilágítja az arcunkat. A fű kristály, az ég nagy, fekete takaró, amire a Teremtő, mint gyermek kiborította a csillagokat, milliányi üveggolyót. És akkor eszembe jut; Istenem, olyan keveset tudunk! Az univerzum végtelensége még bizonytalan, és mi csak úgy óvatosan kerülgetjük, mint vadállat a tüzet. Nem tudjuk, mit tesz, s ha elmondaná valaki, nem volnánk képesek felfogni azt soha.

- Ha megkerülsz ezt a kis erdőt, ott a folyó. – mondja Apa.

Ó, hát kit érdekel az erdő, drága édesapám, hát nem látod azt, amit én? Nem érzed azt, amit én?

A lábfejem átfagy, mert a gumicsizma nem véd úgy a hidegtől, mint egy bélelt bakancs. Ugyanígy a kezeim, a külső hideg, ami arcomat is marja átbújik a kesztyű szövetén, és csipkedve jelzi; mostmár menj be.

A torkom kicsit kapar, nem kapok levegőt az orromon, és már tudom, hogy **télen mindenki megfázik egy kicsit.**